

► Hans Van Alphen, een van de drie Belgische tienkamptoppers.

► Tienkamper Niels Pittomvils.

► Judoka Ilse Heylen.

► Chartline Van Snick ruilt haar kimono even in voor een paar bokshandschoenen.

► Discuswerper Philip Milanov, vorig jaar goed voor zilver op het WK.

‘De lat moet hoger’

Als ooit de redder (m/v) voor de Belgische, c.q. Vlaamse topsport neerdaalt, stuur die naar de preolympische stage op Lanzarote. Veel kans dat die onmiddellijk zijn biezen pakt, maar wij bleven om u te berichten over de olympische twijfels, frustraties en plannen.

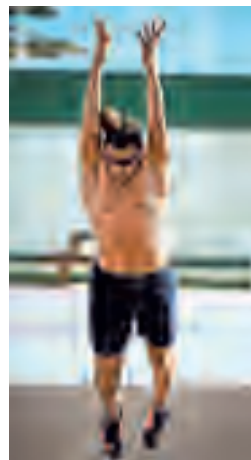
HANS VANDEWEGHE

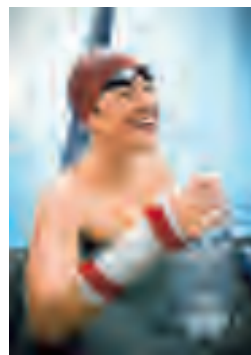
► De tatami ligt Benjamin Harmegnies beter dan de surfplank.

► Zwemmer Glenn Surgeloose.

► Jonathan Borlée.

► Zwemster Kimberly Buys.

► De atleten op Lanzarote hebben een duidelijk doel.

► Atletiekcoaches Jacques Borlée en Wim Vandeven.

► Concentratie bij kleiduifschutter Maxime Mottet. © BELGA

Jammer voor de harde werkers en die ene topsportkenner van het Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité, maar de ene na de andere trainer/bobo/-atleet kwam op dag twee ongevraagd melden dat deze olympische stage nergens op sloeg. "Ik denk dat we dit voor het laatst hebben gehad."

En toch, geen twee dagen later kirked judoka en medaillekandidate nummer één Charline Van Snick toen ze spontaan de weldaden van diezelfde stage opnoemde: "Ik zie hier hoe andere atleten gefocust naar het grote moment toeleven. Dat inspireert mij. En het is hier mooi weer." Over Van Snick geen kwaad woord. Hadden we er maar meer met haar mentaliteit.

Er zijn veel waarheden in de topsport, maar het zou minstens aan het denken moeten zetten dat België het enige land is dat op acht maanden voor de Spelen een dure troepenschouw houdt op een locatie die voor de helft van de sporten geen ideale trainingsomgeving is, met voor de helft atleten die nooit Rio zullen zien.

Bij het BOIC is men ervan overtuigd dat het de groepsgeest bevordert. Dat zal niemand tegenspreken die afgelopen woensdagavond zag hoe alle sporters zich de naad uit het lijf speelden bij voetvolley, tafeltennis en badminton. En dat top-dj Netsky hier sinds donderdag ook rondloopt, en het rondtuit sublieme Rio-spotje van het BOIC van zijn beats heeft voorzien, is pr-matig een voltreffer. Maar de vraag bij dit alles blijft: is dit topsport?

Het BOIC heeft veel aan belang ingeboet, maar wil niet worden herleid tot een olympisch reisbureau en doet voorziet ze in behoeftes die ze desnoods zelf creëren. Vandaar dat hameren op de teamgeest, vandaar ook de beschikbaarheid van sportfysioloog Peter Hespel en sportpsycholoog Jef Brouwers. "Toen het BOIC mij voorstelde om met hen samen te zitten om te kijken of ze nog iets voor mij konden betekenen, kreeg ik het bijna." Zwemcoach Ronald Gastra werd er pissig van. "Als ik op acht maanden van de Spelen mijn fysiologie en psychologie nog niet op orde zou hebben, dan was ik een verdomd slechte coach."

Zes medailles, maar ruzie

De eerste olympische stage op het Canarische eiland Lanzarote dateert van november 1991, toen het BOIC onder aanvoering van secretaris-generaal Adrien Vanden Eede een zestigtal atleten, twintig journalisten

en nog eens evenveel sponsors, allen gratis, naar het sportdorp Club La Santa had uitgenodigd. Vier jaar later werd de tweede editie een nooit meer geëvenaard hoogtepunt.

Adrien Vanden Eede, na de internationale vlucht vooruit van Jacques Rogge zelf voorzitter van het BOIC geworden, was in 1995 jammer genoeg thuis gebleven, want opgenomen voor een ontwenningsskuur. Het kon de pret niet bederven: het Belgian Olympic Team was op weg naar de beste Olympische Spelen na de Tweede Wereldoorlog, met zes medailles waarvan twee gouden voor Ulla Werbrouck en Fred Deburghgraeve.

Net op tijd terug uit ballingschap om de prijzen omhoog te houden, sprak Vanden Eede in Atlanta de memorabele, door wodka geïnspireerde woorden "ce sont mes médailles". Toen werd het oorlog en na Atlanta 1996 is het steeds bergaf gegaan met België op de Spelen.

'Wij hebben de lat ooit bij de top acht van Europa gelegd, maar al snel is die achtste plaats de norm geworden en dat is niet altijd topsport'

EDDY DE SMEDT
DIRECTEUR TOPSPORT BOIC

In Sydney werd de schijn nog opgehouden met vijf medailles, maar geen enkele gouden, en daarna was het huilen met de pet op: drie, twee en drie medailles in Athene, Peking en Londen.

BOIC's directeur topsport Eddy De Smedt (61), straks weer de gedreven Belgische delegatieleider voor Rio, wordt niet graag aan die onzalige periode herinnerd. "We dachten dat we vertrokken waren na onze beste Spelen ooit, maar er kwam ruzie van en het momentum was weg. Ik ben er net niet ziek van geworden."

De waardering voor sportaficionado Eddy De Smedt is unaniem. "Eddy De Smedt hebben wij overal bij betrokken", zegt Pol Rowe, algemeen directeur bij het Bloso, straks Sport Vlaanderen. "Hij zit in onze Task Force en in de Stuurgroep Topsport. Eddy spreekt mee over het nieuwe topsportactieplan tot Tokio 2020. Wij stemmen constant op elkaar af. Jammer genoeg is dat niet altijd mogelijk met de Franstalige gemeenschap. In de vergaderingen

► Een stretchend zwem trio op Lanzarote: Emmanuel Vanluchene, Louis Croenen

en Jasper Aerents. © BELGA

met de gemeenschappen en het BOIC (*ABCD in het jargon*, HV) kunnen we moeilijk tot afspraken komen over doelstellingen, en bijna niet over wat we als topsport kwalificeren."

Waarmee we bij het pijnpunt van de Belgische sport zijn aanbeld: de structuren in dit ingewikkelde land. Vroeger kon je een hooggeplaatste van het Bloso nog weleens betrapten op een mijmering dat topsport een unitair verhaal had moeten blijven, maar dat staat in N-Va-tijden gelijk met zelfmoord.

Pol Rowe stelt gewoon vast: "Sport is deels gepolitiseerd. Vijf partijen werken op elkaar in: twee politieke structuren, twee administraties en het BOIC. Er gaat veel energie verloren aan het iedereen op dezelfde lijn te krijgen."

Eddy De Smedt: "Chronische reünitis, daar lijden wij aan. Als alle herden zou zijn, is één topsport-

structuur de logica. Maar het BOIC heeft zich aangepast. Vroeger vergaderden we bij ons, nu ga ik naar het Bloso."

Waar Rowe en De Smedt wel moeite mee hebben, zijn de gemiste kansen. Ze illustreren een mentaliteitsprobleem. Toen tafeltennissers uit Franstalig België en Vlaanderen elkaar hadden leren kennen op een stage in Mulhouse, vonden ze het fantastisch om over de taalgrens te kunnen sparren. De Smedt: "We stelden voor om dat twee keer per week ook in België te doen. De Vlamingen zaten in Leuven en de Franstaligen in Namen, een lange straat van elkaar verwijderd, maar het bleek toch te moeilijk."

Rowe wordt nog ongemakkelijk als hij denkt aan de drie generaties basketbalspelers met potentiële olympiërs die verloren gingen. Rowe: "Op elke positie hadden we een speler die bij de beste drie van Europa behoorde. We vergaderden ooit met 21 man over dat project. Ik zei: eigenlijk willen we in de toekomst met één verantwoordelijke praten. Iedereen wilde die ene zijn en er kwam niks van."

Focus op de atleten

Verdeeldheid is geen ziekte van de regio's, ook Vlaanderen deelt in de malaise. Pol Rowe geeft het voorbeeld van de tienkampers: "We hebben drie toppers: Hans Van Alphen, Niels Plietmuis en Thomas Van der Plaetens. In plaats van alle kennis samen te leggen, heeft elke tienkamp een aparte trainingsstructuur en die proberen wij te financieren. Synergie? Haast onbestaande, dus alles behalve efficiënt."

30 miljoen euro voor een wielervedaille

Een van de vier aanwezige wielervedreners op Lanzarote, de modelprof Jolien D'Hoore, gaat naar de Spelen. Zij rijdt omnium en als alles wat meezit, heeft ze een realistische kans op een medaille. Naast een jonge belofte (Lotte Kopecky) als trainingsmaat, zijn ook Kenny Deketele en Moreno De Pauw hier van de partij.

Die aardige jongens hebben de Zesdaagse van Londen gewonnen. Ze liggen onder contract bij de Topsport Vlaanderen-ploeg om op de piste te scoren, in de eerste plaats als leden van de achtervolgsploeg. Jammer maar helaas, die ploeg is sinds Londen – op één keer na – altijd maar trager gaan rijden, met een kansloze 4'07 als absoluut dieptepunt bij de laatste World Cup in Cali.

Toen Deketele en De Pauw zich deze week aan hun collega-atleten moesten voorstellen, waren ze zo eerlijk toe te geven dat ze geen schijn van kans meer maakten op de Olympische Spelen. Wat ze er niet bij vertelden, is dat ze de komende maanden verplicht worden de omniums in de World Cup af te schuimen. Zij moeten punten scoren namens België en zo de quottomaats voor collega-renner Jasper De Buyst veiligstellen.

Jasper De Buyst is een vleesgeworden systeemfout, een uitwas van de foute Vlaamse wielervedcultuur. Hij doorliep de topsportschool in Gent en was tot en met 2014 ook een Topsport Vlaanderen-renner, specifiek ondersteund met het

oog op een medaillekans in het omnium. Tot De Buyst in de gaten kreeg dat hij misschien iets meer kon verdienen bij die andere overheidsploeg – Lotto-Soudal. Gevolg: nadat eerst klauwen vol overheidsgeld in De Buyst is geïnvesteerd om van hem een omniumtopper met medaillekansen te maken, is overheidsgeld uit datzelfde potje (de Nationale Loterij) aangewend om van hem een wegrenner te maken.

Jasper De Buyst, die in twee jaar Topsport Vlaanderen twaalf koersen won, maakte dit jaar niks klaar op de weg. Hij reed wel de Vuelta en eindigde daarin 126ste. Trots dat hij was – een grote ronde uitgereden en dus eindelijk een coureur –

Jasper De Buyst is een vleesgeworden systeemfout, een uitwas van de foute Vlaamse wielervedcultuur

maar hij maakte ook niks meer klaar op de wielervedbaan. Op de cruciale achtervolging van de laatste kans (voor kwalificatie voor Rio) op het EK in Grenchen vorige maand, ging De Buyst te snel weg en kon op het eind ook niet meer volgen.

Weg laatste kans voor een van de duurste ploegen uit het Vlaamse topsportbeleid. Het wielervedrenen kreeg de laatste

olympiades (acht jaar) steeds ongeveer het dubbel aan subsidies van atletiek, na wielervedrenen de best betoelade sport. Sinds de laatste wielervedmedaille van Athene in 2004 (de wegmedaille van Axel Merckx, de laatste baanmedaille dateert al van Sydney 2000) is 30 miljoen euro Vlaams topsportgeld in het wielervedrenen geïnvesteerd.

Aan Jasper De Buyst en Jolien D'Hoore de zware opdracht om daar één of twee medailles uit te puren. Laatste stand van zaken: De Buyst die te vermoed was om de World Cup in Cali te rijden en ook afzegde voor de olympische stage op Lanzarote, is deze week herboven en voorgesteld als de topfavoriet in de Gentse Zesdaagse.

Afgunst

Nog een voorbeeld van een systeemfout in de Vlaamse sport, is het zwemmen. In Antwerpen is naast de Wezenberg een zesbaantrainingsbad gebouwd van 8 miljoen euro: 4,5 miljoen betaald door de stad Antwerpen en 3,5 miljoen door de Vlaamse overheid. De Vlaamse Zwemfederatie (VZF) moest 200.000 euro investeren aan technologie, maar dat laat op zich wachten, want ondertussen waren de plaatselijke club Brabo en de VZF in een felle discussie gewikkeld over de trainingsuren.

Er zou nu een akkoord zijn, maar in de coullissen blijven ze elkaar bestoken. Een en ander heeft ook te maken met het al of niet nakende ontslag van Ronald Gastra als bondscoach. Gastra, een van de twee coaches in deze delegatie die ooit olympisch goud won (met Fred Deburghgraeve), wordt parttime betaald door Brabo, dus de stad Antwerpen, en parttime door de VZF, met overheidsgeld.

Bij de VZF wil de voorzitter af van Gastra, nota bene de coach van de aflossingsploeg én van Pieter Timmers, die een mooie finale kan zwemmen op de 100 meter vrije slag, een van de meest gemiddatiseerde nummers van de Olympische Spelen. Op 27 november wordt het nieuwe trainingsbad officieel geopend. Zes banen, vijftig meter lang en gevuld met water en afgunst. (HV)

► Jasper De Buyst in actie op het EK in Grenchen. Kwalificatie voor Rio zat er niet in. © AFP